

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατριβῶν ὁ στίχος λεπτὰ 25
Ἐξοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπὴν.

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. Ν 14.
Πληρωτέα καθ' ἑξαμήναιον

Ἐμπορικὰ συμφέροντα ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ.

Ἀπὸ τῆς ἀνιδρύσεως τῆς αὐτοκρατορίας ἡ γερμανικὴ πολιτικὴ τὴν Ἀνατολὴν θεωρεῖ ἰδίως ὡς στάδιον ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὕλικά δὲ συμφέροντα ἐπιδρῶσιν ἐπὶ πολὺ καὶ ἐπὶ τῶν διαβημάτων τοῦ ἀνακτοβουλίου τοῦ Βερολίνου ἐν πολιτικοῖς ζητήμασιν. Ἐν τῆς ἀπόψεως ταύτης ἀξίον προσοχῆς εἶναι τὸ ἐξῆς ἄρθρον τῆς ε' Ἐθν. Ἐφημερίδος τοῦ Βερολίνου περὶ νέας πρὸς τὴν Ἀνατολὴν ὁδοῦ. Ἡ διατριβὴ τοῦ αὐτοκράτορος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ ἐν τῇ τουρκικῇ πρωτεύουσῃ γερμανικὸν στοιχεῖον ὑπερβαρῶν τῶν πολυάριθμων καὶ τῶν κερτιμμένων δυνάμεων, ὥστε Γερμανία τε καὶ ἄλλοδαπὴ ἔμειναν ἔκπληκται. Ὁ ρωσικὸς ἰδίως τύπος συνέκρινε μετὰ πικρίας τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει σημασίαν τῶν Γερμανῶν ὁμολογήσας τὴν ἐπικράτησιν τοῦ γερμανισμοῦ. Αἱ προσπάθειαι τῶν Γερμανῶν, ὅπως ἐπιρρώσωσι τὰς πρὸς τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν λοιπὴν Ἀνατολὴν ἐμπορικὰς σχέσεις (περὶ τούτων δὲ καὶ μόνον πρόκειται παρ' ἡμῖν) ἀπεδείχθησαν λυσιτελεῖς, ὑπὸ τῆς γερμανικῆς δὲ τέχνης καὶ διὰ γερμανικῶν κεφαλαίων στρωννύονται οἱ σιδηροδρομοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πρὸς οὓς θὰ συνδεθῶσιν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἄλλα μέσα συγκοινωνίας. Ἡδη κατορθώθη ἄμεσος ἀτμοπλοικὴ συγκοινωνία τοῦ Ἀμβούργου καὶ τῶν λιμένων τῆς Βόρειας Θάλασσης πρὸς τοὺς λιμένας τῆς Ἀνατολῆς, ἡ νέα δὲ γραμμὴ ἀρξεται λειτουργοῦσα μετὰ τινας μῆνας. Βύθως προσδοκᾶται ὅτι αἱ στεναὶ μεταξύ Γερμανίας καὶ Τουρκίας σχέσεις, ἃς ἀποκατέστησεν ἰδίως ἡ ἐπίσκεψις τοῦ αὐτοκράτορος, ἰάωφελήσωσι τὰ γερμανικὰ ἐγχειρήματα. Ἀλλὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πρὸς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὰς ἰσχύας τοῦ Αἴμου συναλλαγῶν δὲν ἐπιζητεῖ μόνον ἡ Γερμανία. Τουναντίον, ἡ Γερμανία καθήκει σχεδὸν τελευταία εἰς τὴν παλαίστραν. Πρωτίτως περὶ τῆς ἐμπορικῆς ὑπεροχῆς διεγωνίζοντο Ἀγγλία καὶ Αὐστρία. Ἀγγλικὰ συμφέροντα διεῖπον ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν τὴν τουρκικὴν πολιτικὴν ἐν τῷ ζητήματι τῶν σιδηροδρόμων, ἡ δὲ Αὐστρία εἶχεν, οἰκοθεν ἐννοεῖται, ἀποκλειστικῶς πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν πρὸς ἀνατολὰς ἐπέκτασιν τοῦ ἰδίου ἐαυτῆς συμπλέγματος. Γαλλία καὶ Βελγίον ἐργάζονται μετὰ ζήλου, εἰδήμων δὲ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων κριτῆς καταπολεμεῖ τὴν πρόληψιν, ὅτι δὴθεν αἱ χῶραι τῆς Ἀνατολῆς εἶναι λίαν πτωχαί, ἢ ὥστε νὰ ἐπιτρέπωσιν ἐπιποθητὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων. Οἱ Ἀνατολίται φαίνονται ἡμῖν πτωχοί, διότι διαφέρουσι μεγάλως λόγῳ οἰκημάτων, ἱματισμοῦ καὶ διαίτης· ἀλλ' αἱ χῶραι τῶν εἶναι ἐκ πάσης ἀπόψεως πλούσιαι, οἱ δὲ κάτοικοι εἶναι ἐργατικώτεροι καὶ νοσηρότεροι, ἢ ὅσον παραδεχόμεθα εἶναι ἐν Γερμανίᾳ. Μεγάλαι μεταβολαὶ ἐπέβησαν ἐν τῇ εὐρῶπῃ, ἡ δ' ἀνάπτυξις θὰ

ἐπέβη μετ' ἄδοκῆτον ταχύτητος. Ὡς παράδειγμα ἀς χρησιμεύσῃ ἡ Ρωμανία, ἔθα ἡ εἰσαγωγὴ ἀνήρχετο ἐν ἔτει 1871 εἰς 66,341,760 μάρκας, ἀνήλθεν δ' ἐν ἔτει 1885 εἰς 214,831,320 μάρκας, παρουσιάσασα ἐν μίᾳ δεκαπενταετίᾳ αὐξήσιν ἐξ 148,489,560 μαρκῶν. Ἴνα διεξαγῶμεν ἐπιτυχῶς τὸν ἀνταγωνισμὸν πρὸς ἄλλα κράτη, προτρέξαντα ἡμῶν διὰ τῆς γεωγραφικῆς τῶν θέσεως καὶ ἀρχαιοπαράδοτων ἐμπορικῶν σχέσεων, ἀπαιτεῖται ἄκρα ἔντασις πασῶν ἡμῶν τῶν δυνάμεων. Ὡς συντελεστικώτατον μέσον πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν πρὸς τὴν Ἀνατολὴν ἐπικοινωνιῶν προτείνουσι ὁμοφώνως οἱ παρ' ἡμῖν ἔμποροι καὶ τὰ ἐπιμελητήρια τῶν ἀσσιατικῶν πόλεων ὡς ὁρμητήριον τῆς γερμανικῆς γραμμῆς, ἥτις ἀνέλαβε χρογγία τῆς κυβερνήσεως τοῦ πρὸς τὴν Ἀσίαν πλοῦς, ἀντὶ τοῦ Βρεντησίου τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ ἐδραία ἐγκατάστασις τοῦ γερμανικοῦ ἐμπορίου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν τῷ μᾶλλον εὐέλπιδι τῶν λιμένων τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, εἶναι ζήτημα σπουδαιότατον, ἀδικαιολόγητος δὲ θὰ ἦτον ἡ μὴ ἐκμετάλλευσις τῆς νέας γραμμῆς. Ὅ,τι εἶναι τὸ Ἀμβούργου, ἐξ ἑνὸς μὲν πρὸς τὸν Ἀννόβερον, τὸ Σλέσβιχ Ὀστιαὶν κτλ. ἐξ ἑτέρου δὲ πρὸς τὴν Δανίαν, τὴν Σουηδίαν, τὴν Νορβηγίαν, τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἀ. Οὐλασσῆς θὰ ἐγίνετο ἡ Θεσσαλονίκη, ἐξ ἑνὸς μὲν πρὸς τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Σερβίαν, ἐξ ἑτέρου δὲ πρὸς τὰς ἑλληνικὰς νήσους, τὴν μικρὰν Ἀσίαν τὴν Συρίαν, τὴν Αἴγυπτον, ἐὰν μὴ ἐκόλυε μέχρι τοῦδε τὴν ἀνάπτυξιν ἡ ἑλλησπικὴ ἐπαρκῶν μέσων συγκοινωνίας. Ἐκ περισσοῦ διὰ Θεσσαλονίκης διέρχεται ἡ ταχυτάτη ταχυδρομικὴ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀπωτέραν Ἀσίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν, ἡ δὲ Ἀγγλία δὲν θὰ ἀνῆλθῃ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ πλεονέκτημα τοῦτο τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὲρ ἑαυτῆς. Ἡ μετὰ τῆς ταχυδρομικῆς τῶν Ἀγγλῶν ὁδοῦ ἀπὸ Βρεντησίου εἰς Θεσσαλονίκην θὰ ἐπέβη ταχίστα, καθ' ὅσον μάλιστα, συντετακμένον τοῦ χρόνου, δὲν ἔ' ἀπαιτητοῖ ἰδίᾳ ταχυδρομικῆ ἀμαξοστοιχία, ἀλλὰ τὰ δέματα θὰ πεμπῶνται διὰ τῆς τακτικῆς ἀσσιατικῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις συνδεῖ ἤδη τοὺς Παρισίους πρὸς τὴν Ἀνατολὴν. Ἐπισημαστέον εἰς τὸ ἐπιμελητήριον τῆς Βρέμης ὑπολογίζει ὅτι ἡ μεταφορὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς Ἀνατολῆς διὰ Θεσσαλονίκης καὶ Πόρτ-Σαῖτθ θὰ καθιστᾷ τὸν πλοῦν συντομώτερον, κατὰ 19 ἡμῶν ὡρᾶς κατὰ τὴν ἀναχώρησιν, κατὰ 43 ἡμῶν ὡρᾶς κατὰ τὴν ἐπάνοδον καὶ ὅτι, τηρομένου τοῦ νῦν ὁρισμένου χρόνου τῆς μεταφορᾶς τοῦ ταχυδρομείου, ἔσονται δυνατὰ προσεγγίσεις εἰς σπουδαίους ἀνατολικούς λιμένας καὶ ἰδίως εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Τὸ ἐμπορικὸν ἐπιμελητήριον τῆς Βρέμης συνιστᾷ θερμῶς τὴν μετὰ τῆσιν τοῦ ὁρμητρίου τῆς ἀτμοπλοικῆς γραμμῆς ἀπὸ Βρεντησίου εἰς Θεσσαλονίκην, ἀπολήγει δ' εἰς τὰ ἐξῆς συμπεράσματα· Ἀλφράδαντον τρέφομεν πεποιθῆσθαι ὅτι ἡ ἄμεσος αὕτη συγκοινωνία θ' ἀναπτύξῃ ἐπιποθητῶς τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις τῆς Γερμανίας πρὸς τὴν Ἀνατολὴν, αἰτίνας δυστυχῶς εἶναι νῦν ἐλάχισται. Αἱ ὁργῶσαι πρὸς τὰ πρόσχωραι τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τῆς Ἀνατολῆς, Ἑλλάς, Σερβία, Βουλγαρία, Ρωμανία, Τουρ-

κία εὐρωπαϊκὴ τε καὶ ἀσιατικὴ εἶναι ἀξία πάσης προσπάθειας, ὅπως ἀνοίγῃ αὐταῖς τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία τῆς Γερμανίας, ἐφ' ἣν ἐκμεταλλεύονται αὐτὰς Ἀγγλοὶ καὶ Γάλλοι, ζηλοῦσιν ὡς ὑποβλέποντες καὶ παραγωνίζοντες τὰ γερμανικὰ προϊόντα. Ὁ νόμος περὶ τῆς χρογγίας εἰς τὴν ἀτμοπλοικὴν γραμμὴν ἀνέθεσε τὸν προῖδιορισμὸν τῶν λιμένων εἰς τὸν ἀρχικαγκελάριον, πᾶσαι δ' αἱ ἀρχαὶ τῆς αὐτοκρατορίας παραδέχονται ὅτι ἡ γραμμὴ Θεσσαλονίκης-Πόρτ-Σαῖτθ εἶναι προτιμότερα. Τὴν μετὰ τῆσιν κωλύει μόνον ἡ ἐπιταχύνσις τοῦ ταχυδρομείου καὶ τῆς ἀτμοπλοικῆς εταιρίας περὶ τῆς ἐκ 400 χιλιάδων μαρκῶν χρογγίας πρὸς μεταφορὰν τῶν ταχυδρομικῶν δεμάτων. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ ἐπέβη ταχέως, ἵνα μὴ προκαταλάβωσιν ἕτερα ἔθνη τὸ σπουδαιότερον τῶν συναλλαγῶν μέρος, ὠφελούμενα ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἡμῶν ἐξόδου.

Ἐπικρατοῦσης ἐν Εὐρώπῃ τῆς ἐπιδημίας γρίπης ἢς ἕτεκα μέγας λόγος γίνεται, ἐκρίναμεν ἐπάναγκες νὰ σημειώσωμεν ὀλίγα περὶ ταύτης, ἐρανίζόμενοι ταῦτα ἐκ διαφόρων περιοδικῶν.

Περὶ τῆς ἐπιδημικῆς γρίπης ἐν Εὐρώπῃ.

Ἡ νόσος ἥτις ἐνέσκηψε τανῦν ἐν Παρισίῳ εἶχεν ἀναφανῆ ὡσαύτως εἰς μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, καθ' ἑκάστην δὲ μανθάνομεν τὴν εἰσβολὴν αὐτῆς εἰς νέας πόλεις καὶ μείρας. Κατ' ἀρχὰς ἀνεφάνη ἐν Ρωσίᾳ, ἐν Πετροπόλει, ἔπειτα ἐν Μόσχῃ, ἐν Σεβαστοπόλει, καὶ ἐν Κόβονφ' συγχρόνως σχεδὸν ἀνεφάνη ἐν Δανίᾳ, ἐν Γερμανίᾳ, ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὰ τέλη δὲ τοῦ περὶ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου καὶ ἐν Παρισίῳ, ἔθα προσεβαλλε τὸ πλεῖστον τῶν μεγάλων δημοσίων τε καὶ ἰδιωτικῶν καταστημάτων, σχολείων καὶ λυκείων κ. τ. λ. ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἔθα εὐρίσκειται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον μεγάλη συνάθροισις ἀτόμων. Σήμερον σχεδὸν ἡ νόσος εἰσέβαλεν πανταχοῦ, ὅ ἐκ Βιέννης ἱατρὸς Schniter ἀγγέλλει ὅτι ἡ γρίπη ἐκεῖ ἔλαβε χαρακτῆρα ἀληθῶς ἐπιδημικόν, ὥστε καθίσταται ἀδύνατον νὰ ἐκτιμήσῃ τις ὡς ἔγγιστα τὸν ἀριθμὸν τῶν προσβληθέντων ἐκ τῆς νόσου· παρατηρεῖ ἔστις ἐξ ὧν ἡ νόσος ἔλαβε μεγάλην ἀνάπτυξιν. Κατ' αὐτὰς ὑπάρχον ἐν τῷ γερμανικῷ νοσοκομείῳ περὶ τοῦ 300 ἀσθενεῖς ἐκ γρίπης, ἐξ ὧν 77 εἰσὶν ἱατροί, καὶ 58 νοσοκόμοι καὶ φύλακες ἀσθενῶν. Πλησίον τοῦ γενικοῦ νοσοκομείου κεῖται στρατῶν, ἐν ᾧ τὸ πλεῖστον τῶν στρατιωτῶν παρουσιάσαν συμπτώματα γρίπης. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ εἰρημένου ἱατροῦ ἡ νόσος αὕτη δὲν φαίνεται εἶσα μολυσματικὴ, διότι παρατηροῦνται πολυάριθμα περιστατικὰ μεμονωμένα· τῆς αὐτῆς δὲ γνώμης εἶναι καὶ ὁ καθηγητῆς Notpagel ὅστις εἰς ἐν τῶν τελευταίων του μαθημάτων θεωρεῖ τὴν νόσον ὡς μiasματικὴν καὶ οὐχὶ ὡς μολυσματικὴν.

Ο ἐκ Δανίας ἱατρός Ehlers θεωρεῖ ἐν τῷ δημ. νοσηλευτικῷ νοσοκομείῳ τῆς Κομπενγάγης διδῆναι τὰς ἀσθενεῖς λεπτωμερείας περὶ τῆς πορείας τῆς νόσου. «Ἡ ἐπιδημία ἀνεφάνη κατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου ἐν τῷ στρατιῶνι τοῦ μηχανικοῦ, μετ' ἐνεργεσίας πιθανῶς ἐκ Πετρούπολεως δι' ἐνὸς ἀποπολοίου ἤδη τὰ πλείστα τῶν στρατιωτικῶν ἱδρυμάτων προσεβλήθησαν ὑπὸ τῆς νόσου, ἀλλ' ἐν τῇ πόλει τὰ κρούσματα δὲν εἶναι πολυάριθμα.

Ἐν Ὁλλανδίᾳ «Heilvoetstuis» ἐξήκοντα ναῦται πολεμικοῦ τινος ἀποπολοίου προσεβλήθησαν ταυτοχρόνως ὑπὸ γρίπης.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐν Λονδίῳ ὁ ἱατρός Keser γνωστοποιεῖ ὅτι τὰ κρούσματα τῆς Ἰνφλουέντζας εἶναι πολυάριθμα, εἰς δὲ τὸ μεσημβρινὸν καὶ εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως, ἐθθα ἡ νόσος ἐνέσκηψε σχολῆτις ἠναγκάσθη νὰ κλεισθῇ ἐξ ἐπιδημίας τινος, ἐμοιαζούσης πρὸς τὴν γρίπην.

Πρὸς τούτους ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐν Ἰταλίᾳ παρατηρήθησαν πολυάριθμα κρούσματα τῆς νόσου ὁ ἐν Ρώμῃ καθηγητὴς τῆς Βακτηριολογίας κ. Canalis ἀπεστάλη εἰς Πετρούπολιν, ὁποῦ σπουδάζει τὴν ἐπιδημίαν ταύτην καὶ τὴν συγκρίνει πρὸς τὴν Ἰνφλουέντζαν, πρὸς τὴν φαίνεται ὅτι διαφέρει κατὰ τι.

Τοιαύταις αἰδιόφοροι πληροφῶσι, καὶ καθ' ἕκαστην λαμβάνομεν ἐκ διαφόρων μερῶν σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιδημίαν, ἧτις σήμερον σχεδόν ἐγενικεύθη μετ' ἐκτάτου ταχύτητος εἰς ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

Τίνι τρόπῳ παρίστανται τὰ διάφορα κλινικὰ στάδια τῆς νόσου; Ὑπὸ τὴν ἔσφιν ταύτην ἡ εἰκὼν τῶν συμπτωμάτων δὲν εἶναι πάντοτε ἡ αὐτή. Συχνότατα οἱ ἄρρωστοι αἰσθάνονται μετὰ τινος ἡμέρας ἢ μετὰ τινος ὥρας γενικὴν κακουχίαν, παρατηρεῖ τις κάποτε σφοδρὰν κεφαλαλγίαν, πόνους σφοδροῦς, ὑπερκογχικούς λίαν ζωηροὺς, οἵτινες αὐξάνουσι κατὰ τὴν κίνησιν τῶν ὀφθαλμῶν, αἰσθήματα ἀλγινὰ κατὰ τὴν ράχην, κατὰ τὰ κατώτερα ἄκρα, μάλιστα εἰς τὰς ὀρθώσεις, καὶ εἶτα ἐκδηλοῦται ὁ πυρετός. Ἐνίοτε οὔτως εἶναι ἐλαφρῶς ἄλλοτε δὲ ἡ θερμοκρασία φθάνει εἰς 39°, 40° ἢ 40° ὁ βαθμοῦς, ἡ ὄρεξις ἐλλείπει, ἡ γλῶσσα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καλύπτεται ὑπὸ παχέως ἐπιχρίσματος, αἰσθάνονται οἱ ἄρρωστοι τάσιν πρὸς ναυτίαν καὶ ἐμέτους μάλιστα. Μετὰ τεσσαράκοντα ὥρας, ἢ τὸ πολὺ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ πυρετός πίπτει, καὶ ὁ ἀσθενὴς εἰσέρχεται ἀμέσως εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀπυρεξίας. Τοιαύτη εἶναι, οὔτως εἰπεῖν, ἡ συνήθης μορφή τῆς νόσου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ παρατηρεῖ τις προπάντων φαινόμενα γενικὰ καὶ γαστροεντερικά. Αὕτη δὲν εἶναι ἡ συνήθης μορφή τῆς νόσου ἧτις ἐνέσκηψε ἐν Πετρούπολιν, ἐν Παρισίοις, ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν Βιέννῃ τὰ δὲ φαινόμενα τὰ καταρροϊκὰ δὲν ἐλλείπουσι πάντοτε. Ὁ ἱατρός Ehlers ἐν Κομπενγάγῃ ἀναφέρει περιστατικά τινὰ ὅτι ἡ συμπαρομαρτοῦσα λαριγγίτις ὑπῆρξεν τόσον ἐντονος καὶ τὰ ἀσφικτικά φαινόμενα τοιαῦτα, ὥστε ἐδέησε νὰ ἐνεργηθῇ ἡ τραχειοτομία. Ἐν Βερολίῳ ὁ ἱατρός Uhaget σημειοῖ ὅτι τὰ φαινόμενα τὰ καταρροϊκὰ δὲν εἶναι σπάνια, ἀναφέρει κατάρρους τοῦ βλεννογόνου ὑμένος τῆς ρινὸς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ καθὼν τινὰ κατάρρου τῆς τραχείας καὶ τῶν βρόγχων κτλ. ἀλλ' ἐκεῖνα τ' ὅποια προάρχουσιν εἶναι τὰ φαινόμενα τὰ γενικὰ, ἧτοι ἐκλύουσιν τῶν δυνάμεων καὶ σκοτοδιναί.

Παρατηροῦσι προσέτι ὅτι ἡ κλινικὴ πορεία τῆς νόσου δὲν εἶναι πάντοτε ἡ αὐτή κατὰ τὰς περιπτώσεις παραλλάσει ὀλίγον κατὰ τόπους. Ἐν ἔν Βερολίῳ ἐν Πετρούπολιν ἐν Κομπενγάγῃ προεἶχον ἡ καταρροϊκὴ μορφή τῆς νόσου, ἐν Παρισίοις ὑπερείχον τὰ γαστρικά καὶ γενικὰ συμπτώματα.

Ἡ παρούσα ἔννοια τῆς λέξεως γρίπης δεικνύει ὅπως οὐκ εἶναι ἡ ἰδέα κατάρρου καὶ συμφορήσεως τοῦ βλεννογόνου τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἐξ ἧς γαίται δὲ εὐχερῶς, διατὶ ἐν Παρισίοις ἐσκεψθῆσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ νόσου ἄλλης ἢ περὶ τῆς ἥδη

πρόκειται. Ἀποδεικνύεται δ' ὡσαύτως καλῆτερον διατὶ ὁ καθηγητὴς Brum τοῦ Γαλλικοῦ νοσοκομείου Βηρυττοῦ περιέγραψε κατὰ τρόπον τέλει τὴν νόσον τινὰ τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τ' ὄνομα Δάγγειος πυρετός ὅστις παρουσιάζει μετὰ τῆς γρίπης μεγάλην ἀναλογίαν ὅτε τὰ φαινόμενα τὰ καταρροϊκὰ ἐλλείπουσι.

Ὡς αὕτη, οὕτω καὶ ὁ Δάγγειος πυρετός ἐκδηλοῦται μετὰ πρόδρομα φαινόμενα τοῦλάχιστον ἐν Συρίᾳ καὶ χαρακτηρίζεται ὑπὸ ζωηρῶν μυϊκῶν καὶ ὀρθρικών πόνων ὑπὸ ἐντόνου κεφαλαλγίας καὶ ὑπὸ γαστρικῶν διαταραχῶν. Ἐν τέλει πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὁμοιότητος ἀνεφερὰν ὡς πρὸς τὴν παρούσαν ἐπιδημίαν πολλὰ περιστατικά τοῦλάχιστον ἐν Παρισίοις τὴν ὑπαρξιν ἐξανθήματος προσομοιάζοντος πρὸς τὸ τῆς ὄστρακας καὶ ἰλαροῦ ἀναφαινομένου ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἐπὶ τῶν ἄκρων.

Δύναται τις ν' ἀποδώσῃ τὸ ἀσταθεῖς τοῦτο σύμπτωμα εἰς τὸν δάγγειον πυρετόν ἢ μᾶλλον εἰς τὴν γρίπην; (Influenza.) Δὲν τὸ πιστεύομεν. Ἡ σχέσηῃς ὡς πρὸς τὸν τρόπον καθ' ὃν παρουσιάζεται ἡ νόσος εἰς ἄλλας χώρας ἔθθα τὰ ἐξανθήματα ἐλλείπουσι ἢ εἶναι πολὺ σπάνια, ἐν ὧ τὰ συμπτώματα τὰ καταρροϊκὰ προεξέχονται δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὅτι τὸ ἐξανθήμα τοῦτο εἶναι ἀπλοῦν φαινόμενον ἐπιπροσθετόν.

Καὶ ἄλλοτε καὶ ἤδη παρατηρήθησαν πολλάκις ἐξανθήματα διάχυτα παρεμφερῆ τῇ ὄστρακῃ τῇ ἰλαροῖ καὶ τῷ ἐξανθήματι τῶν ἰδρώων, ἐρυθρήματα πολύμορφα ἐπερχόμενα κατὰ τὴν πορείαν τῆς γρίπης.

Ἐνὶ λόγῳ ἔχων ὑπόψιν τίνι τρόπῳ ἡ παρούσα ἐπιδημία παρίσταται, ὡς καὶ τὰς διαφόρους κλινικὰς μορφὰς ὑπ' αἷς ἐκδηλοῦται εἰς διαφόρους χώρας δύναται τις τότε νὰ παραδεχθῇ ὅτι πρόκειται πιθανῶς περὶ γρίπης τῆς ὁποίας πρὸ πολλοῦ ἔχομεν γνῶσιν.

Ὅτι ἡ νόσος αὕτη ἐκδηλοῦται ἐν Παρισίοις ὑπὸ διαφόρους μορφὰς δὲν πρέπει νὰ μάς ἐκπλήττη, διότι τ' αὐτὸ ἐπίσης συνέβη καὶ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν τοῦ 1875 καθ' ἣν ἡ νόσος εἶχε τύπον γαστροεντερικόν.

Δύναται τις ἔτι ν' ἀποδείξῃ τοῦτο ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ ἐπιδημία ἀνεφάνη ὅπως συμπεράνη ὅτι ἰδίως πρόκειται περὶ γρίπης, διότι εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος καὶ κατὰ τὰς πρώτας χιόνας καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ τελευταίου μηνὸς κατόπιν φθινοπύρου ἡπίου, ἀνεφάνη ὀλίγον κατ' ὀλίγον παντοῦ ἐν Εὐρώπῃ. Πρέπει δὲ τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι κλιματικαὶ συνθήκαι συντελοῦν σπουδαίως εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς νόσου ταύτης.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη εἶναι δύσκολον μετὰ θετικότητος ν' ἀποφανθῇ τις περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς αἰτιολογίας ταύτης τῆς ἐπιδημίας, τὸ ζήτημα εἶναι ἔτι ἀμφισβητούμενον,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
(Ἱατρός).

Κύριε Συντάκτη

Ἀποστέλλω ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὴν κατωτέρω πραγματείαν, διότι φρονῶ ὅτι συμμερίζεσθε τὴν γνώμην ὅτι καὶ ὁ πολιτικὸς ἀκόμη τύπος, κατὰ τινὰς ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ὀφείλει νὰ στρέψῃ τὴν διάνοιαν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῶν δι' αὐτῶν πανηγυριζομένων μεγάλων γεγονότων. Ἑμέτερος

Δ. Γ.

Πόθεν ἦρξατο ἡ τῶν Χριστουγένων ἑορτή.

Ἡ προσφιλεστάτη ὄλων τῶν Χριστιανικῶν ἑορτῶν, ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, ἧτις τόσον θαυμάσιος ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ χαρακτήρῳ, ἐν τῇ συν-

νειδῆσει καὶ τῷ αἰσθηματι τοῦ λαοῦ ἐρρίζωται, αὕτη ἡ ἕξοχος καὶ πάγκοινος ἑορτή, τὴν τε πτωχοτάτην καλύθει ὡς καὶ τὸ μεγαλοπρεπέστατον μέγαρον διὰ χάριος καὶ εὐθυμίας καθωραΐζει, ὅσον μακρὰν τὸ τοῦ Σταυροῦ σημεῖον ἐκλάμπει ἢ τῆς ἀρχῆς καὶ προόδου αὐτῆς ἱστορία εἶναι διδακτικωτάτη, διότι παρέχει ἀξιοπεριεργον ὅσον πιστὴν εἰκόνα τῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ ἐν τῷ βίῳ μεταξὺ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ ἐθνικοῦ πανθεισμοῦ διαπραχθείσης συνδιαλλαγῆς, ἧτις τὸν σημερινὸν χριστιανισμόν ἀποτελεῖ.

Ἡ ἰδέα τοῦ τιμᾶν τινὰ διὰ τῆς ἑορτῆς τῆς γενεθλίου αὐτοῦ ἡμέρας εἶναι ὄλως ἐθνική. Αὕτη εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἦν πάντη ζήνη. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξ ἐναντίας, συμφώνως, ταὶς περὶ τοῦ κόσμου πανθειστικαῖς αὐτῶν θεωρεῖαι, ἐώρταζον λαμπρὰ θεῶν γενέθλια. Παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἡ τῶν γενεθλίων ἑορτὴ εἰσήχθη πρῶτον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις ἐθέσπισε νὰ πανηγυρίζωσι τὴν ἡμέραν τῆς αὐτοῦ γεννήσεως, ὡς ἐθνικὴν ἑορτήν. Κατὰ τοῦτου τοῦ μοναρχικοῦ σφετερισμοῦ ἀντέταξε τὸ δημοκρατικὸν τοῦ λαοῦ τῶν Ἑλλήνων αἰσθημα τὴν τῶν γενεθλίων τῶν μεγάλων αὐτῶν φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. Ἐν Περσίᾳ, ὅθεν ὁ Ἀλέξανδρος μετέφερε τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἡ γενέθλιος τοῦ μονάρχου ἡμέρα, ἦν ἡ ὑπερτάτη ὄλων τῶν ἑορτῶν καὶ μετὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ῥώμῃ ἀναπτύξεως τῆς μοναρχίας, ἀπέκτησε καὶ ἐνταῦθα τὴν ἴσων σημασίαν. Ὅθεν τόσον ἐν Ἑλλάδι, ὅσον καὶ ἐν Ῥώμῃ μετεφευτεύθη τὸ τῶν γενεθλίων ἔθιμον εἰς ὄλας τοῦ λαοῦ τὰς κλάσεις, καὶ ἐκάστω Ῥωμαίῳ ἡ γενέθλιος αὐτοῦ ἡμέρα, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἑορτασιμωτάτη τοῦ ἔτους.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοί, οἵτινες ἔζων ἐν μέσῳ τῆς τῆς γενεθλίου τῶν ἀνθρώπων ἡμέρας τοσοῦτον τιμώσης κοινωνίας, καὶ συνεμερίζοντο μετ' αὐτῆς κατὰ μέγα μέρος τὴν τοιαύτην ἰδέαν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποστῶσι τῆς ἑορτῆς τῆς ἑαυτῶν γενεθλίου ἡμέρας καὶ τῆς τῶν ὑπ' αὐτῶν τιμωμένων προσώπων, εἰ καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ τῆς ἐκκλησίας πατέρες τὴν ἐπιθανάτιον ἡμέραν μόνην μνήμης ἀξίαν ἐλογίσατο. Διόπερ ἡ τῶν μαρτύρων καὶ ἁγίων μνήμη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας οὐδέποτε κατὰ τὴν γενέθλιον ἡμέραν ἐορτάζεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ θανάτου.

Τούτου ἔνεκα οἱ πρῶτοι χριστιανοί ἐώρταζον μὲν τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, οὐδεμίαν ὅμως ἀκόμη τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἑορτὴν εἶχον, ἀλλ' ἔπρεπε μία τοιαύτη νὰ ἰδρυθῇ, ἐπειδὴ οἱ ἐκ τοῦ ἐθνισμοῦ ἐπιστρέφοντες χριστιανοί ἐδόξαζον ὅτι τὸν ἰδρυτὴν τῆς ἑαυτῶν πίστεως δὲν ἠδύνατο νὰ τιμῆσσι κάλιον ἢ διὰ τῆς ἐωρτασίμου ἐκλαμπρύνσεως τῆς γενεθλίου αὐτοῦ ἡμέρας.

Αὕτη ἡ ἡμέρα ὅμως ἦν ἄγνωστος, ἐγίνωσκον μόνον τὴν ἡμέραν ἐν ἣ ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν. Ὅπως λοιπὸν ὄρισωσιν αὐτὴν, ἐπελάθοντο τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀλληγορίας, ἧτις ἀπαντας τοὺς θεῖαν τινὰ ἐντολήν ἐκπληρώσαντας ἄνδρας, ἰδίως δὲ τὸν Ἀδάμ καὶ τὸν Μωυσῆν, ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ ἐγενήθησαν, θνήσκοντας παριστᾷ. Ὁ Χριστὸς ἀπέθανε τὴν ἕκτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, καὶ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ὅθεν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπεδέχθησαν, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ὅσον καὶ ὁ Ἀδάμ κατὰ τὴν Γραφήν τὴν ἕκτην ἡμέραν ἐπλασθη καὶ οὕτω κατὰ τὴν τότε ἰουδαϊκὴν ἀλληγορίαν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἀπέθανε. Καθὼς ὁ μυστικὸς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ Ἀδάμ, τοῦ κοιμιστοῦ τῆς κληρονομικῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ἐξοντωτοῦ αὐτῆς, εἶναι ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ τόσον ἀρχαῖος, ὅσον σχεδὸν καὶ αὕτη, καὶ τοσοῦτο προθυμώτερον ἀπεδέξαντο πᾶν ὅ,τι ἡ εὐσεβὴς αὕτη δοξασία ὑπεστήριξεν.

Ἐκ τούτου τοῦ συμβολικοῦ μεταξὺ Ἀδάμ καὶ Χριστοῦ συνδέσμου πηγάζουσιν ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ καὶ αἱ περὶ τοῦ δόγματος τῆς «παρθενικῆς γεννήσεως» τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελικαὶ διδασκαλίας, διότι καὶ ὁ Ἀδάμ ἐκ τῆς ἀπαρθε-

κῆς γῆς» διὰ τοῦ λόγου τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἐπλάσθη. Ἀναγινώσκει τις π. χ. παρά τῷ Ἰωσήφ φλαβίῳ περὶ τῆς τοῦ Ἀδάμ πλάσεως ἐκ τῆς παρθενικῆς γῆς, τὴν ὁποίαν ἀκόμη οὐδεμία θροχὴ ὑγρᾶνευ, οὐδὲν αἷμα ἐμόλυνεν, οὐδὲν ἀροτρον ἀνεσκάλυψεν. Ἡ παρθενικὴ τῆς Διαμασκου γῆ, ἡ ὁποία κατὰ τὴν τῶν Χριστιανῶν προσκνηνητῶν δοξασίαν ἐχρησίμευσεν ἀκόμη τῶν παρελθόντων αἰῶνα εἰς ἀλχημικοὺς σκοποὺς ὡς ἰδιόζυγος πλεονεκτοῦσα δύναμις. Ἦδη ὁ ἅγιος Βίρηναϊος (ἐν τῷ Β' αἰῶνι Μ. Κ.) ἐρμηνεύει σαφῶς τὴν μεταξὺ τῶν παραδόσεων περὶ τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ τῶν εὐαγγελικῶν διδασκαλιῶν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ συνάφειαν. Αὐτὸς λέγει «Ὡς περὶ ὁ πρωτόπλαστος Ἀδάμ ἐξ ἀσκευάστου καὶ παρθενικοῦ ἔτι χαρῆ χειρὶ, τούτεστι τῷ θεῷ λόγῳ ἐπέπλαστο, ὡς ἄρα Χριστός, Ἀδάμ ὁ δεύτερος, ἐκ Μαρίας, παρθένου οὕτως, ἐγένετο.»

Αὕτη ἡ ἀλληγορικοσυμβολικὴ παραδοχὴ ἤγαγεν ἔτι περαιτέρω. Ὁ Ἀδάμ ἐπλάσθη τὴν ἕκτην ἡμέραν τῆς κοσμογονίας· εἰς ποίαν ὁμοῦς ἡμέραν τοῦ ἔτους ἐπλάσθη ὁ κόσμος; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀποκρίνεται τὸ Ταλμουδ, ὅπερ λέγει ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν κόσμον τὴν πρώτην Ἰανουαρίου. Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον δηλονότι ἴσχυεν ἤδη καὶ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀποκλειστικῶς τὸ Ῥωμαϊκὸν ἡμερολόγιον, καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ, ἀρχομένου τῆς πρώτης Ἰανουαρίου καὶ τὸ Ταλμουδ πειρώμενον ν' ἀποδείξῃ ἐθνικὴν τὴν ζήτησιν ἀλλ' ἀνεκρίζονταν πλέον ταύτην ἑορτὴν, ἀνατρέχει μέχρι τοῦ Ἀδάμ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Ἀδάμ τὴν ἕκτην Ἰανουαρίου ἐγεννήθη παρεδέχθησαν οὕτως ἀλληγορικὴ συνειπίαι ταύτην τὴν ἡμέραν ὡς γενέθλιον τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὴν ἑορτὴν αὐτῆς ὠνόμασαν «Ἐπιφάνειαν», ἣτοι ἐμφάνισιν τοῦ Ἰησοῦ. Αὕτη ἡ ἔκφρασις ἦν ἐν χρήσει παρά τοῖς ἀρχαίοις πάντοτε ἐπὶ Θεῶν, ὡς περιγραφὴ τῆς λέξεως «γέννησις», καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐώρταζον ἀκριβῶς τὴν 6 Ἰανουαρίου τὴν ἑορτὴν τῆς «ἐπιφάνειας τοῦ Ὁσίριδος.»

Αὕτη ἡ ἑορτὴ τῆς τοῦ «Χριστοῦ ἐπιφάνειας» ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων τῶν πρώτων Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, ἐορτάζεται ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν καθολικῶν καὶ ὑπὸ τῶν διαμαρτυρουμένων ὑπὸ τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς πάντοτε ὄνομα, ὑπὸ τῶν καθολικῶν δὲ ὡς ἑορτὴ «τῶν Ἀγίων τριῶν Βασιλέων.»

Ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐν τῷ ἑλληνοχριστιανικῷ κόσμῳ, ἡ 6 Ἰανουαρίου διετήρησε τὸ κύρος αὐτῆς ὡς ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἐπὶ μακρότερον· ἐν τῇ Δύσει ὁμοῦς, παρά τοῖς Λατίνοις Χριστιανοῖς δὲν ἠδύνατο νὰ διατηρηθῇ καὶ ὑπὸ τῆς 25 Δεκεμβρίου παρεγκλιώθη. Ἐν Ῥώμῃ ἔπρεπε ὁ Χριστιανισμὸς μετὰ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτοῦ ἐπιμοταξιών, ἐν γένει μετὰ τῶν αὐτοῦ ἑορτῶν, νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν ὀρθόδοξον, διὰ νὰ ἐκταθῇ ταχύτερα. Ἐν Ῥώμῃ ὁμοῦς ἐώρταζον τὴν 24 καὶ ἰδίᾳ τὴν 25 Δεκεμβρίου, τὴν ἑορτὴν Natalis sobis invicti, τὴν γενέθλιον ἑορτὴν τοῦ νικῶντος ἡλίου (σχετικῶς τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου, μεθ' οὗ ἡ ἡμέρα, ἡ κυριαρχία δηλαδὴ τοῦ ἡλίου, κῆζανε πάντοτε), ἣτοι τὴν γενέθλιον ἑορτὴν τοῦ ἐκ νέου πάλιν πρὸς τὴν γῆν στρεφομένου ἡλίου.

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι ἐώρταζον κατὰ ταύτας τὰς ἡμέρας τὴν τοῦ Ἠλίου ἑορτὴν ἢ τοῦ Μύθρα. Ὁ Χριστιανισμὸς λοιπὸν μετέβαλε ταύτην τὴν γενέθλιον τοῦ Ἠλίου ἡμέραν εἰς ἐκείνην τοῦ Χριστοῦ, ὅπως καὶ τὸ Σάββατον μετέθηκεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων σεβομένην ἡμέραν τῆς μῆνης τοῦ Ἠλίου, τὴν ἡλιακὴν (Κυριακὴν).

Οἱ νεοφώτιστοι Χριστιανοὶ ὡς σύμβολον, ὡς προσωποποίησιν τοῦ Ἠλίου τὸν Ἰησοῦν ὑπέλαβον. Καὶ πόσον βαθῶς ἡ τοῦ Ἠλίου λατρεία καὶ ἰδίᾳ ἡ μετὰ τὰς ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων σχέσις αὐτῆς ἐν τῇ τοῦ λαοῦ πίστει ἐρριζώθη, ἠποδείξεν ὅτι ὁ Πάπας Λέων ὁ μέγας (ἀπέθανε 461

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Χριστουγέννων κηρύγματι αὐτοῦ ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ «Θανάσιμον τὸ πιστεῦναι ὡς ἡ τῆς Χριστιανικῆς ἐορτῆς ἡμέρα οὐχ' οὕτω γε εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ, ὅσω περ εἰς τὴν τοῦ νέου Ἠλίου γεννήσιν τὴν ἀρχὴν ἀναφέρει.»

Ἄλλ' ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος κρίνει περὶ τούτου ἐξάπαντος πρᾶκτερον, λέγων «Ὅρθως δὲ που οἱ ἄνθρωποι τὴν ἁγίαν ταύτην τῆς τοῦ Κυρίου γεννήσεως ἡμέραν «νέον ἡλίου» ὀνομάζουσι, καὶ οὕτω τῷ ἑαυτῶν ἔθει ἐπαληθεύουσιν, ὡς ἄρα Ἰουδαῖοι τε καὶ ἔθνη ἐπὶ τῷ γε ὁμόφρονι.»

Αὕτη ἡ τῆς γενέθλιου ἑορτῆς τοῦ Σωτῆρος μεταθέσις κατὰ τὴν 24 καὶ 25 Δεκεμβρίου ἐπέδωκεν ἔτι μᾶλλον, καθ' ὅσον διὰ ταύτης ἠδύνατο νὰ υἰοθετηθῇ ἀκόμη ἄλλη σπουδαία διὰ τὴν Χριστιανικὴν λατρείαν Ῥωμαϊκὴ ἑορτὴ. Τὴν 25 Μαρτίου ἐώρταζον δηλονότι ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς λαμπρὰν τινὰ καὶ φαιδρὰν ἑορτὴν πρὸς τιμὴν αὐτῆς Μητρός τῶν Θεῶν, ἣτις κατὰ τὸν Φώτιον «τὴν ἡμετέραν ἐξ Ἀδου ἀπολύτρωσιν δηλοῖ.» Ἄλλ' ἐκ τῆς 25 Δεκεμβρίου ὀπισθοδρομικῶς μέχρι τῆς 25 Μαρτίου εἶναι ἀκριβῶς ἑννέα μῆνες· ποῖα ὅθεν ἄλλη ἡμέρα παρά ἡ τελευταία αὕτη ἠδύνατο φυσικώτερον ν' ἀναδειχθῇ ἡμέρα τῆς Εὐαγγελίσεως αὐτοῦ; Εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς Μητρός τῶν Θεῶν ἀντεισηλωθὲν αἰ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ ἔλαβε τὸ Χριστιανικὸν ὄνομα «Εὐαγγελισμὸς τῆς Μαρίας.»

Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ὅστις (περὶ τὰ τέλη τοῦ Δ' αἰῶνος) τὴν ἑορτὴν τῆς 25 Δεκεμβρίου ἀντὶ τῆς 6 Ἰανουαρίου κυρίως προήγαγεν, ἀποδεικνύει τὸ ὄρθον τῆς τοιαύτης ἀποδοχῆς ἀκόμη διὰ τούτου, ὅτι ὅτε ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβεν, ὁ συζυγὸς αὐτῆς ὁ ἱερεὺς Ζαχαρίας (κατὰ Λουκᾶν 1, 9 10) μόνος ἐν τῷ ναῷ ἐθυμία, ἐνῶ ὁ λαὸς ἐξώθεν ἴστατο. Τοῦτο ὁμοῦς ἐγένετο τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἐξιλασμοῦ. Τὸν ἕκτον μῆνα μετὰ τοῦτο ἐστάλη (Λουκᾶ 1, 26) ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ πρὸς τὴν Μαρίαν. Ἡ ἡμέρα τοῦ ἐξιλασμοῦ συμπίπτει κατὰ Σεπτέμβριον ἐξ μῆνης μετὰ τούτου εἶναι ὁ Μάρτιος, ὅτε τελεῖται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Μαρίας.

Ἡ 25 Δεκεμβρίου ἀπετέλεσεν οὕτω τὸν σύνδεσμον μετ' ἀρχαίας ἐθνικῆς τῆ φύσεως ἑορτῆς, καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς 24 Δεκεμβρίου τὸν πρώτιστον σύνδεσμον, καὶ ἐν παρόδῳ εἰρήσθη, τὸν σύνδεσμον μετὰ Ἰουδαϊκῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς, ἣτις κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας δημοτελῶς ἐορτάζετο, τῆς ἐπὶ τῇ μνήμῃ τούτεστιν ἑορτῆς τῆς θεμελιώσεως τοῦ δευτέρου Ναοῦ, τελουμένης τῇ 24 τοῦ ἐνάτου μηνός τῆς Ἰουδαϊκῆς χρονολογίας, ὅπερ μετὰ τῆς 24 Δεκεμβρίου σχεδὸν συμπίπτει. Ὁ Χριστιανισμὸς λοιπὸν ἐθίκεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑλικῆς τῶν πνευματικῶν καὶ συμβουλευτικῶν «Νέον τοῦ Κυρίου»—τὸν Χριστόν.

Οὕτως ἤρξατο ἡ τῶν Χριστουγέννων ἑορτὴ, ἀπὸ τῆς υἰοθεσίας ἐθνικῆς μὲν τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς υἰοθεσίας ἐθνικῆς δὲ τὴν καταγωγὴν ἑορτῆς. Ἡ παραδοχὴ τῆς πρώτης ἠνέφεξε τὴν νέα ὀρθόδοξον τὴν ὁδὸν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, διότι ὅλα ἐώρταζον ὑπὸ διαφόρους ἑθνομοταξίας τὴν ἑορτὴν τοῦ αὐξήσαντος, ἀνανεουμένου ἡλίου, φθίνοντος Δεκεμβρίου.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ Σεβ. ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Διαμασκηνὸς ἐπ' ἐσχάτων ἔδωκεν ὧσιςιν εἰς θεᾶριστον ἔργον, πληρέστατα δὲ ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν συμπολιτῶν μας: Ὁ ἡμέτερος Ἀρχιεπίσκοπος κατεῖδεν τὴν εὐτέλειαν τοῦ ἐνταῦθα ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ ὅτι αὕτη προσέκεινται εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης καὶ εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτῆς, ἀνέλαβε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνέγερσιν περικαλλοῦς ναοῦ εἰς τὸν πολιοῦχον τῆς ἡμετέρας πόλεως ἵνα πληρωθῇ διακατῆς εὐχῇ τῶν συμπολιτῶν μας καὶ ἰκανοποιηθῶσιν ἱερὰ αὐτῶν αἰσθήματα. Καὶ

δὴ δι' ὑπομνήματός του πρὸς τὸ ἡμέτερον Δημοτ. Συμβούλιον, διερμηνεύοντος πιστῶς τὰς ἰδέας καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ποιμνίου του, προσέκαλεσε τὴν Δημοτικὴν ἀρχὴν νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου καὶ κωνόνισῃ τὰ τῆς πραγματοποιήσεως αὐτοῦ. Ἐσπερὸν πεπεισμένοι οἱ ἡμετέροις Δημοτικὴ ἀρχὴ συμμορφούμενοι τὰς ἰδέας τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν δημοτῶν, θέλει ἐπιληφθῆσθαι τοῦ ἔργου μετὰ ζήλου καὶ θέλει φέρῃ αὐτὸ εἰς πέρας πληροῦσα γενικὴν τοῦ τόπου εὐχὴν. Τόσω δὲ μᾶλλον θέλει ἡ Δημοτ. ἀρχὴ πράξῃ τούτο ὅσω καὶ τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως πρόκεινται πρόχειρα, διότι ὡς ἡ γνωστὸν, ὁ ἐνταῦθα Ναὸς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου κενετῆται χρηματικὴν μὲν περιουσίαν καταθεθεμένην παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ δραχ. 200 χιλ. περίπου, κτηματικὴν δὲ σχεδὸν διπλασίαν ἀξίας. Διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου δύναται ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀνέγερσις τοῦ ναοῦ, συμπληρούμενον δὲ διὰ τῶν χρόνων καὶ τῶν προσφορῶν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, δύναται νὰ ἐπαρκεσθῇ εἰς συντέλεσιν περικαλλοῦς ναοῦ τιμῶντος τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν κατοίκων αὐτῆς. Εἶναι ἀνωμαλία ἐξόρηθαι ἡ ταπεινότης τοῦ ναοῦ τοῦ ἡμετέρου πολιοῦχου, ἀπέναντι τῆς λαμπρότητος ἄλλων ἐκκλησιῶν καὶ ἡ εὐτέλεια αὐτοῦ ἀπέναντι πολλῶν ἰδιωτικῶν κτιρίων. Ὅποταν πρὸ πενήτηντα καὶ πλέον ἐσῶν ἀνηγέρθη ὁ ὑπάρχων ναὸς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἡ πόλις ἡμῶν ἦτο ἀκόμη χωρὶον καὶ ἐν τούτοις ἀνηγέρθη καὶ διεκοσμήθη ὡς κάλλιστα καὶ ἀπετέλει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ κατόπιν ἐξέχον οἰκοδόμημα: σήμερον ὅμως ἡ ἐκκλησία ἐκείνη περιήλθεν εἰς τέρψιν καὶ ἔχει ὅψιν στρατῶνος, τοῦτο δὲ δὲν πρέπει ν' ἀνεχθῇ ἐπὶ πλέον ἡ συνείδησις τοῦ τόπου. Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἵνα τὸ ἔργον τῆς ἀνέγερσεως τοῦ ναοῦ μὴ παραμεληθῇ, δεόν ν' ἀνακεθῇ εἰς εἰδικὸν ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον, ἀναλαμβάνον καὶ ἐπιμελούμενον αὐτὴν, χωρὶς νὰ περισσῆται ἐκ τῆς διοικητικῆς καὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ὑπάρχοντος ναοῦ.

— Εἰς τὸν μεταμεσημβρινὸν συλλαβὴν τοῦ Σιδηροδρόμου Πατρῶν Πύργου τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐξεραγῆ πυρκαϊά, κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν σταθμῶν Λάππα καὶ Σκαγέϊα τμήμα. Ἐκ θερμότητος τοῦ λαμπτήρος μετεδόθη τὸ πυρ εἰς τὸ βαγόνιον τῶν ἀποσκευῶν καὶ πρὶν ἢ προφθάσωσιν νὰ καταστῶσιν αὐτὸ, ἀπετέφρωσεν ὀλόκληρον τὸ βαγόνιον καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἀποσκευὰς τῶν ἐπιβατῶν. Μεταξὺ τῶν ἀποσκευῶν εὗρισκοντο καὶ ζῶα τινὰ ἰδίως πτηνὰ ἅτινα κατεστράφησαν. Ὁ συμβῆς ὡς ἐκ τοῦ περιστατικῆς τούτου ἵσταμάτισεν ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ πολὺ, μέχρις οὗ παραμεριθῆ ἐκ τῆς γραμμῆς τὸ καταστραφέν βαγόνιον, οὗτο δὲ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀφίκετο ἐνταῦθα ἀργά. Ἦδη συζητεῖται τὸ ζήτημα τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἐπιβατῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀποσκευῶν των, ὅπερ πεποιθήμεν ὅτι ἡ εταιρία τοῦ σιδηροδρόμου θὰ λύσῃ κατὰ τὸ ὄρθον καὶ τὸ δίκαιον.

— Ὁ Παναγ. Πόλλης νέος ἀνὴρ προχθὲς ἐνταῦθα ἀπεφάσισε νὰ αυτοκτονήσῃ, διὰ λόγους μὴ γενομένους γνωστοῦς. Ἐπυροβόλησε διὰ ρεβόλβερ κατὰ τοῦ στήθους του καὶ ἐτραυματίσθη δεινῶς, ἔζησε δὲ ἐν μέσῳ ἀλγυδόνων μέχρι χθὲς καθ' ἣν καὶ ἐτελεύτησεν.

— Ἀνηγγέθη ὅτι εἰς τὴν σχολάζουσαν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐκλήθη ὁ μέχρι τοῦδε Διευθυντῆς τοῦ λογιστηρίου τοῦ ἰδίου ὑποκαταστήματος κ. Κ. Τάσσος. Ἡ προαγωγὴ αὕτη τοῦ κ. Τάσσου εἶναι δίκαια ἐκτίμησις καὶ δριμυλομένη ἀμοιβὴ τῆς τιμιότητος, τῆς μακροχρονίου ὑπηρεσίας καὶ τοῦ ἐνθέρμου ζήλου τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἑθ. Τραπεζῆς, συγγαίρομον δ' αὐτῷ ἐπὶ ταύτῃ, διατελοῦντες ἐν ἐλλείπει χρησταὶ περὶ τῆς πορείας τοῦ ἐνταῦθα ὡς Διευθυντῆς.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, 48ην λήγοντος, ἐγένοντο αἱ γὰρ ἀρχαιρεσίαι τοῦ Ἱστορικοῦ

τους 1890ν—είναι κάλλιστον ἐγκώλιον διὰ πάντας περιέχει δὲ Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1890 ἀκριβὲς καὶ πλήρες ἔργον ἀνδρὸς εἰδικοῦ περὶ τὰ ἀστρονομικά, ἔπεται δ' αὐτῷ εἰσαγωγή ὑπὸ τὸν τίτλον α' Ἡ Ἑλλάς 1889—1890 ἐπὶ πᾶσαν ἐπέμην καὶ εἴτα ἀρχαίαι ἢ κατὰ νομοῦ ἐπαρχίας καὶ δήμοις διαίσεις τοῦ Κράτους μετὰ συντομῶν περιεκτικῶν καὶ ἀκριβῶν πληροφοριῶν, σημειώσεων παρατηρήσεων καὶ κρίσεων, ἀπειλομένων εἰς τοὺς εἰδικωτέρους παρ' ἡμῖν καλὰ μους, περὶ ἐκάστου δήμου, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ, τῶν ἀρχαιοτήτων, τῆς βιομηχανίας, τῆς τοπογραφίας, τῆς γεωγραφίας, τῆς γεωργίας, τῶν δικαστηρίων, τῶν δασῶν, τῶν ἐπιστημῶν, τοῦ ἐμπορίου, τῆς ἐκπαίδευσης, τῶν καὶ ἡθῶν, τοῦ θεάου, τῶν ἱερατικῶν πηγῶν, τῆς πνεύσεως, τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως, τῆς μουσικῆς, τῆς ναυτικῆς, τῶν βιομηχανικῶν, τῆς πολιτικῆς, τῶν στρατιωτικῶν, τῆς συγκοινωνίας, τρουτῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγραφήων, τοῦ τύπου αἱ παρὶ τῆς τοπογραφίας, καὶ τῆς φιλολογίας, τῆ οἱ μὲν μόνον ἐν παντί καὶ πάντοτε τῆς ἀλφειτικῆς θεατρικῆς. Ἡ ἀπλή ἀναγραφή τῶν περιεχομένων συνδρομῶν α' Ὁδηγοῦ τῆς Ἑλλάδος μαρτυρεῖ περὶ τὰς προσημιτικῆς τοῦ βιβλίου. Τιμὰται ἀδεύς τὴν φορτ. 2, χρυσόδετος δὲ δρ. 4.

ἔχουσι—Ἐξεδόθη τὸ 24ον φυλλάδιον τοῦ «Ἑγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ» τοῦ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν κ. κ. Μπαρτ καὶ Χίρστ ἐκδομένου, ἐμπεριέχει δὲ ὡς καὶ τὰ προηγούμενα αὐτῷ ἐκλεκτῆ καὶ πολυτίμητον ἔργον. Τῆ ἐκδοσὶν τοῦ ἀξιολογητάτου τούτου ἔργου μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ πᾶς λογίος καὶ φιλομαθής, διότι πρόκειται ἐν πληρώσει μέγα κενὸν τῆς πενιχρᾶς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης.

— Νέος κάλλιστος ἐντριβέσις τῆς Ἱταλικῆς γλώσσης καὶ τῆς διπλογραφίας, ἐπὶ μακρὸν διαβιώσας εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, διδάσκει εὐμεθῶς ἀμρότερα ταῦτα τὰ μαθήματα θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς. Οἱ θέλοντες ἐκ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ἐνταῦθα ἐγκαταστάσεώς του καὶ νὰ διδαχθῶσι καρποφόρως τὴν Ἱταλικὴν γλῶσσαν ἢ τὴν διπλογραφίαν, αἱ ἀποταθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δημ. Φιλίππου.

— Οἱ νεαροὶ ἡμῶν συμπολιταὶ κ. Ἰωάννης Ζυγοράκης υἱὸς τοῦ ἀξιότιμου ταγματάρχου κ. Θ. Ζυγοράκη καὶ ὁ κ. Σταύρος Παπάς, μετὰ εὐσυνείδητον σπουδὴν καὶ ἀσκῆσιν εἰς τὴν Ἱατρικὴν ἔλαβον τὴν ἀδειαν τοῦ μετέρχεσθαι τὸν ἱατρὸν καὶ μετὰ πολλῶν ἐλπίδων πλήρους ἐπιτυχίας εἰσήλθον εἰς τὴν σεμνὴν χορείαν τῶν παρ' ἡμῖν Ἀσκληπιιδῶν. Συγχαίρομεν αὐτοὺς καὶ τοὺς γονεῦσιν.

— Κατὰ τὴν 28 παρελθόντος μηνὸς δωδ. κἀτὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλέως Βικτωρος Ἑμμανουήλ, ὃ ἐπ' ὄνομαι αὐτοῦ ἱδρυμένος ἐνταῦθα Σύλλογος τῶν Ἱταλῶν, ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ κ. Ἡρ. Τζούκοι, ἐτέλεσεν ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ ἀναμνηστικὴν τοῦ μεγαθῆμου ἐκείνου Βασιλέως ἐορτὴν, καθ' ἣν ὁ καθηγητῆς κ. Βέτιος δι' εὐφραδεστάτου λόγου ἐξύμνησε τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας τοῦ Βικτωρος. Μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς, εἰς ἣν παρίστατο τὰ μέλη τοῦ σωματείου καὶ πολλοὶ κεκλημένοι ἐκ τῶν ἡμετέρων διεβιάσθη πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἱταλίας κατὰλληλον τηλεγράφημα εἰς ὃ οὗτος ἀπήντησεν εὐχαριστῶν.

— Ἡ νόσος Ἰνφλουέντζα ἐνέσκηψε καὶ ἐνταῦθα μετ' ἀριστερῆς ἐπιτάσεως, πολλοὶ δ' εἰσὶ οἱ προσβληθέντες ἐξ αὐτῆς καὶ κατακείμενοι ἤδη ὑπὸ νοσήλειαν. Εὐτυχῶς ὁ χαρακτήρ τῆς νόσου ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἥπιος. Οἱ ἱατροὶ μας συνιστῶσι πρὸς πρὸς πρὸς ἀποφυλάξιν ἐκ τοῦ ψύχους εἰς τὰ παιδιά καὶ ἡλικίαν γέροντας.

— Τὴν προσοχὴ Κυριακὴν, ἐορτὴν τοῦ ἁγ. Ἰωάννου, δὲν ἐορτάζωσιν ἐνεκα πένθους οἱ κ. κ. Ἰωάννης Βαροπούλας, καθηγητῆς, Ἰω. Μαραθέας, Ἰω.

Ν. Χαϊδόπουλος καὶ Ἰω. Στεργιώτης.
— Δὲν δεχεται ἐπισκέψεις ἐπίσης καὶ ὁ κ. Φώτιος Κινόπουλος κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ὀνόματός του.
— Ὁ ἱεροκῆρυξ κ. Πλ. Βλαχόπουλος θύομι λήσῃ τὴν προσοχὴ Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τοῦ ἁγ. Διονυσίου.

— Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν συμπολιτῶν μας ἐπὶ τῆς κατωτέρω δημοσιευμένης εἰδοποιήσεως τῆς πυρασφαλιστικῆς ἐταιρίας ἢ ἁ' Βνωσις, ἣν ἐνταῦθα ἀντιπροσωπεύει ὁ κ. Κ. Τσερώνης. Εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ ἐταιρία αὕτη ἐπου καὶ ἄν ἐγκάθιδρόθη τὰχιστα ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινῶ. Καὶ δικαίως διότι εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἀρχαιτέρων καὶ μεγαλειτέρων ἔρμαι δῶν καταστημάτων, παγκοσμίου χαίρον φήμης καὶ ὑπολύψεως. Πρὸς περισσοτέραν διασάνασιν τῶν ἀνωτέρω παραθέτομεν μόνον τοὺς ἐξῆς ἱκανῶς εὐγλώττους ἀριθμοὺς. Ὅτι ἐξεδόθη ἡ ἐταιρία τῷ 1828. ἀριθμεῖ ἄρα 62 ἐτῶν βίον—ἡ μετοχὴ αὐτῆς ἐξεδόθη πρὸς φρ. χρ. 1250. Ἦδη ἡ ἀξία τῆς μετοχῆς ἀνήλθε εἰς φρ. 14,000. Κατὰ τὸ ἔτος 1888 ἐπλήρωσε εἰς ἀποζημιώσεις ὑπὲρ τὰ 6 1/2 ἑκατομμύρια φράγκων ἀπὸ δὲ τῆς συστάσεως τῆς πλέον τῶν 146 ἑκατομμυρίων. Παρατηρητέον ὅτι τὰ ποσὰ ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὸ τρίμα τῶν πυρασφαλειῶν μόνον, τοῦ κλάδου τῶν ἀσφαλειῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς παρασχόντος ἀνάλογα ἀποτελέσματα.

— Περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν, δι' εἰκοστὴν ἤδη φορὰν ὅτι τὰ χαρτοπαικτεῖα λειτουργοῦσι παρ' ἡμῖν ἐν τῷ φανερῷ, διότι οὐδὲν κατ' αὐτῶν δύνανται αἱ καταγγελίαι τοῦ τύπου, ἐφ' ὅσον προστατεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν. Πανταχοῦ παίζουσι τυχερὰ παιγνίδια, ἀπὸ τῶν καταγλυφίων μέχρι τῶν λεσχῶν, σημαντικὰ δὲ ποσὰ κυκλοφοροῦσι καθ' ἐκαστην περὶ τὰς ποσότητας τραπεζίας, περὶ αἱ συνωθῶνται ἀνθρώποι πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, γέροντες καὶ παιδιά, ἔμποροι ἐπιστήμονες καὶ χωρῶνακτες. Νὰ ἴδωμεν ἐπὶ πόσον θὰ διαρκέσωσι τὰ μεθῆρτα τοῦ παιγνιδίου καὶ ἐὰν δὲν ἀποθῶσι διαρκῆ.

— Ὁ ἐνταῦθα φαρμακοποιὸς κ. Γεωρ. Ζηλῆ μων ἐμνηστεύσατο τὴν σεμνὴν καὶ κάλλιστην δεσποινίδα Ἐλένην Μελισσαροπούλου, ἀδελφὴν τῶν ἀξιότιμων φίλων κ. κ. Νικολ. Μελισσαροπούλου δικηγόρου καὶ τοῦ κ. Παναγιώτου Μελισσαροπούλου ἔρτι διορισθέντος ταμῆα τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Πολλὰ συγχαρητήρια πρὸς ἀμφοτέρας τὰς διὰ τῆς μνηστείας ταύτης συνδεομένας ἐπ' αἰσίοις φιλικῶς οἰκογενείας.

Περὶ πειθαρχικῆς ἀγωγῆς.
Ἑρμηνεία τῶν ἀρθρῶν 299 καὶ 149 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ὑπὸ
N. A. ΒΑΧΑΤΩΡΗ
Δικηγόρου
—(—

Οἷδεὶς δύναται νὰ καταδικασθῆ χωρὶς νὰ ἀκουσθῆ, ἢ τοῦλάχιστον χωρὶς νὰ κλητευθῆ, ὅπως ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν. Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἣτις εθεωρήθη ἱερὰ πανταχοῦ καὶ πάντοτε, εἶνε ἐφαρμοστέα ἐπὶ πάσης διαδικασίας. Τὸ ἀκρωτικὸν τῆς Γαλλίας, ὁ πολὺρωτος οὗτος λύχνος τῆς ἐπιστήμης (Moultis req 31 Μαῦου 1844) ἀνεκέρυξεν, ὅτι καὶ ἐπὶ πειθαρχικῶν ἀντικειμένων, ὡς ἐπὶ παντός ἄλλου, τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως πρέπει νὰ ᾖ ἀπαραβίαστον καὶ ἱερὸν ἄλλ' ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦτο καθιστάται πληρέστατα σεβαστὸν, δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ παρεμβάλληται πρόσκομα τι περὶ τὴν ἐνστάσην του, ἀλλ' ἀπαιτεῖται προσέτι, ὅπως ὁ κατηγορούμενος πληροφορητῆται περὶ τῶν ἀπεν-

θυνομένων κατ' αὐτοῦ καταδιώξων, διότι ἄλλως, πῶς ᾖθελε δύνασθαι οὗτος νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ὑπερασπίσεώς του, ἀγνοῶν τὴν ἐπιθεσιν; Εἶνε λοιπὸν ἀναγκαία καὶ ἐπὶ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, ὡς καὶ ἐπὶ παντός ἄλλου ἀντικειμένου, ἀστικῆς, ἢ ποινικῆς φύσεως, ἢ κλητεύσεις τοῦ δικαστοῦ, τοῦ δικηγόρου, τοῦ δικ. ἐν γένει ὑπαλλήλου, τοῦ καταδικωμένου ἐνώπιον ἐκείνου, ὅστις εἶνε τεταγμένος ἐν' ἀποφανθῆ περὶ τῆς πειθαρχικῆς ὑποθέσεως. Τὸν κανὼν τούτου δὲν ὑπάρχει, ὡς θέλωμεν ἰδεῖ παρακλιόντες, εἰμὴ μία καὶ μόνη ἐξαίρεσις, ἀναφερομένη εἰς τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, τὰ λαμβάνουσα χώραν ἐν τῷ ἀκρωτικῷ. Ἐβαστος τῷ ὄντι ἐνοεῖ, ὅτι ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ καθιστῆται ὁ δικαστικὸς σεβαστῆς, ὑποχρεῖ αὐτὸν συνεχῶς νὰ τιμωρῆ τὰς προσβολὰς, ὧν τινων αὐτὸς οὗτος εἶναι τὸ ἀντικείμενον, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναβολὴ τῆς ἀποφάσεως εἰς μεταγενεστέρην συνεδρίασιν, ὅσον προσεχῆς καὶ ἄν ἡ αὕτη ἄλλως ἐν τῇ ἐξαιρετικῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὁ κατηγορούμενος, ἀναγκάτως παρὼν, διότι ὑποτίθεται, ὅτι ἡ ἀπόφασις ἔπεται ἀμέσως τῷ ἐν τῷ ἀκρωτικῷ λαμβάνοντι χώραν παραπτωμάτι, δὲν ἔχει ἀνάγκην οὐδεμιᾶς κλήσεως, οὐδεμιᾶς πρόξεως, διὰ νὰ λάβῃ γνώσιν τῆς ἐπιθέσεως, καθ' ἣς ὀφείλει νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν. Ἐὰν ὅμως ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος αἱεὶ δήποτε αἰτίας, ἢ ἀποφάσεως, ἀντι νὰ δημοσιεῖται ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ συνεδριάσει, καθ' ἣν τὸ γεγονός ἔλαβε χώραν, ἤθελεν ἀναβληθῆ εἰς ἄλλην ἡμέραν, ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως δὲν ὑπάρχει πλέον, τοῦλάχιστον εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν, καὶ κατ' ἀκολουσίαν, ἢ κλητεύσεις πρέπει πάντοτε νὰ λάβῃ χώραν, πρὸ πάντων δὲ, ἐὰν ὁ δημόσιος ὑπάλληλος δὲν ᾖ παρὼν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀναβλητικῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἀνάγκη τῆς κλητεύσεως, ᾗτις πρέπει πάντοτε νὰ προηγήται, συνάγεται ἐν ταῖς πλείστασι περιπτώσεσιν ἐκ νομοθετικῶν διατάξεων, ἐν δὲ ταῖς περιπτώσεσιν ἐκείναις, καθ' αἱ ὁ νομοθέτης δὲν ἐξηγήθη ρητῶς, ἢ ἀνάγκη αὕτη συνάγεται ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν πραγμάτων, ἐκ τοῦ κράτους τῆς ἀρχῆς, ἐφ' ἣς στηρίζεται «neimo condemnatus nisi auditus, vel vocatus,» (ἴδε Dalloz, di Scip Judiciaire n. 82.)

Ἐπὶ τῇ βίβει τῆς ἱερᾶς καὶ ἀπαραβίαστου ταύτης ἀρχῆς καὶ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, προκειμένου περὶ πειθαρχικῆς καταδιώξεως, ρητῶς ἀνέγραψεν ἐν ἀρθρῷ 303 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων νόμου, ὅτι πειθαρχικὴ ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται, ἀνὸς πρῶτον δὲν ἀπολογηθῆ, ἢ τοῦλάχιστον δὲν προσκλιθῆ ὁ κατηγορούμενος ὑπάλληλος, ἢ ὑπηρετικῆς, καὶ ἄν δὲν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ προτάσεις τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, καθιερώσας συνάμα καὶ τὴν ἐτέρην ἀρχὴν τῆς μὴ δημοσιότητος τῶν συνεδριάσεων ἐπὶ τῆς πειθαρχικῆς ἀγωγῆς, διὰ τοὺς ἀμέσως παρακατωτέρων ἐκτεθεισομένων λόγους, καὶ καταστήσας ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς τὰ δικαστικὰ συμβούλια τῶν δικαστηρίων, ἐξαίρετας δὲ μόνον τὰ κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν παρῶντα, ἢ ἀνακαλυφθέντα πειθαρχικὰ παραπτώματα, αἴτινα διὰ τοῦ ἀρθροῦ 299 ἐδ. 1 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δημοσῆς συνεδριαζόντων δικαστηρίων, ὑποχρεώσας αὐτὰ ἵνα κρίνωσι τὰ παραπτώματα ταῦτα αὐτόθι καὶ ἄνευ ἀναβολῆς, δι' οὗς ἐπίσης λόγους θέλωμεν ἰδεῖ κατωτέρω.

Καὶ δὴ ἡ μὲν ἀπαγόρευσις τῆς δημοσιότητος τῶν συνεδριάσεων ἐν προκειμένῳ ὑποστηρίζεται ἀποχρῶντως ἐκ τῶν ἐξῆς σκέψεων. Ἐν πρώτοις, ἢ πρώτη ἀνάγκη τοῦ δικαστοῦ, τοῦ δικηγόρου, τοῦ δικαστικοῦ ἐν γένει ὑπαλλήλου εἶναι νὰ ἐμπνέη ἐμπιστοσύνην, ἢ ἀπολαύῃ γενικῆς ὑπολήψεως. Τούτου τεθέντος, ἐὰν ἡ συζήτησις αἰτιάσεων, κατὰ τὸ μάλλον, ἢ ἥττον βασιμῶν, ἀπευθυνόμενων κατὰ τῶν ὑπαλλήλων τούτων, παρεδίδοτο εἰς τὸ κοινόν, δὲν ὑπῆρχε φόβος, μήπως ἢ ἐμπιστοσύνη αὕτη καὶ ἡ ὑπόληψις ἦθελον βα-

θίω: άλλοιωθῆ, καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰς ποινὴν, συνεχῶς πολλὴ ἐλαφρῶν, εἰς ἐπιπλήξιν, πατρικῶς εἰσβαλλομένην, ἤθελεν ἐπέλθει διὰ τῆς δημοσιότητος ἢ προσήκει καὶ ἄλλης ποινῆς, πολλὴ βαρυτέρα; Ὁ λαὸς, μάρτυς τῶν συζητήσεων τούτων, τὰς ὁποίας ὡς ἐπιτοπλεστον δὲν ἤθελεν ἐννοεῖ, μὴ γινώσκων νὰ μετρήσῃ τὸ βάρος πράξεων, ὅπως ξένων εἰς τὰς ἐξέσεις του, παραβάσεων καθηκόντων, ἅτινα δὲν εἶναι τὰ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ ἔχει ἀκριβῆ γνώσιν, ἤθελε πάντοτε ἀγεσθαι εἰς τὸ μεγαλύνειν τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτῶν, ἴσως δὲ καὶ εἰς τὸ συντελεῖν ὑπὸς ἀντανακλᾶ εἰς ὀλόκληρον τὸ σῶμα ἢ μὴ περισκεμμένην δυσπιστίαν, ἢ ἤθελε συλλάθει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κατηγορομένου μέλους; Περιπλέον, ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία, ὑποκειμένη ἀγρυπνος, ἐνεργός, καὶ προσεκτικὴ ἐπὶ τῶν ἀτόμων, τῶν ὑποειταγμένων εἰς τὸν ἔλεγχον αὐτῆς, δύναται, ἐφ' ἀπλῶν ἐνδείξεων, νὰ καλῆ τὸ μέλος, ὅπερ ἀφαιρῶσιν αὐταί, ἵνα διδῇ ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς διαγωγῆς του, καὶ ἐάν ἐκεῖνοι, οἵτινες κέκληται ν' ἀποφανθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς πειθαρχίας ἀπέχωσι τῶν ἐνεργειῶν των, ἐνεργεῖ ἀντ' αὐτῶν ὁ ἀνώτερος δικαστής. δύναται λοιπὸν πολλὴ εὐκόλως νὰ συμβῆ, ὥστε αἱ δοθεῖσαι ἐξηγήσεις νὰ διασκεδάσωσι πληρέστατα τὰς ὑπονοίας, αἵτινες ἠγέρθησαν ἐκ ψευδῶν φαινομένων. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ δὲν ἤθελεν εἶναι μέγα κακὸν διὰ τὸν κατηγορούμενον δικαστικὸν ὑπάλληλον, ἀγνωρισθέντα ἢ δὴ ἀθῶον, ἢ δοθεῖσα δημοσιότης εἰς τὴν ἀδικον κατηγορίαν, ἢ ἐγένετο οὗτος τὸ ἀντικείμενον; δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι δὲν ἔναπαρμένη τι ἐν τῇ ψυχῇ ἐκεῖνων, οἵτινες ἐλαβον τούτου γνώσιν, καὶ οἱ ἢ ἐμπιστοσύνη, ἢ ἀπέλαυσεν οὗτος πρότερον, δὲν θέλει τέλει ἐλαττωθῆ; Καὶ δὲ ὑπάρχει, κατ' ἀκολουθίαν, φόβος μήπως τὰ δικαστήρια, φοβούμενα νὰ βλάψωσιν, ἀνεῦ ἐπαρκῶν λόγων, δικαστὴν τινα, ἢ ἄλλον δικαστικὸν λειτουργόν. ὀλιγωρήσωσιν ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ δικαιώματός των, καὶ ἀφήσωσιν οὕτω παραπτώματα ἢ ἀτιμωρήτα; Προσθετόν δ' ἐπὶ τέλει, ὅτι καὶ ὁ λόγος τῆς κοινωνικῆς ὠφελείας ἐκ τῆς δημοσιότητος τῶν δικαστικῶν συζητήσεων, τὸ ἠθικὸν δηλοῦσι ἀποτέλεσμα, ὅπερ παράγειται ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων εἰς γεγονότα, τῶν ὁποίων δύναται τις καθ' ἑκάστην ν' ἀποπειραθῆ τὴν διάπραξιν, εἴνε ἀνεῦ δυνατότης ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, διότι αἱ πράξεις, ἐφ' ὧν κέκληται ν' ἀποφανθῶσιν οἱ πειθαρχικοὶ δικασταί, εἴνε ξέναι εἰς τὰς καθήμενας ἐξέσεις τῶν γενικῶν καθηκόντων τῶν ἄλλων πολιτῶν, καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν ἐννεύθεν ὠφελίμως ἐντόπως δύναται νὰ παραχθῆ εἰς αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἐξαιρέσις ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης τῆς δημοσιότητος ἐπὶ τῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει πραττομένων, ἢ ἀνακαλυπτομένων πειθαρχικῶν παραπτωμάτων δικαιοδογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὸ ἀκρατῆριον λαμβάνει τοῦτων γνώσιν, καὶ συμφέρει ἐπομένως εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν νὰ πληρορηθῆ τὸ ἀκρατῆριον, ὅτι αἱ παρανομίαι τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων οὐ μόνον δὲν μένουσιν ἀτιμωρητοί, ἀλλ' ὅτι καὶ πάραυτα ἐπιβάλλεται ἡ ποινή.

Τούτως οὕτως ἐχόντων, συμπραίνομεν 1ον) ὅτι, κατὰ κανόνα, ἡ γενικὴ καὶ τακτικὴ, οὕτως εἰπεῖν, δικαιοδοσία ἐπὶ πειθαρχ. παραπτωμένων ἀνήκει εἰς τὰ δικαστικὰ συμβούλια τῶν δικαστηρίων, ἅτινα ἐκδικάζουσι τὰ παραπτώματα ταῦτα οὐχὶ δημοσίως, ἀλλὰ διοικητικῶς, καὶ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, πάντοτε δὲ ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως. 2ον) ὅτι, κατ' ἐξαιρέσειν ἔχουσι πειθαρχικὴν ἐξουσίαν καὶ τὰ δικαστήρια, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει συνηγμένα, μόνον ὅταν πρόκειται περὶ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, πραττομένων, ἢ ἀνακαλυπτομένων ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ, ἅτινα ὁμοῦ πρέπει νὰ κρίνῶνται δημοσίᾳ καὶ ἀνεῦ ἀναβολῆς, ἐν τῇ αὐτῇ συνε-

δριάσει. 3ον) ὅτι ἐν ἑκατέρᾳ τῶν περιπτώσεων τούτων ἡ ἀκρόασις τοῦ κατηγορουμένου εἴνε πραττομένη οὐκ ἐπιπλέον καὶ ἐπομένως, ἀνεῦ αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῆ πειθαρχικὴ ποινὴ οὔτε ἐν συμβουλίῳ, οὔτε ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

Κατὰ τὰς περιπτώσεις λοιπὸν ταῦτα, ἅτινα δὲν δύναται, ἢ νὰ θεωρηθῶσιν ὀρθὰ ἐπὶ τῇ θέσει τῶν ἀνωτέρω ἐν πλάτει ἐκτεθειμένων, προδηλοῦ καθίσταται, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ πειθαρχικῶν ποινῶν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων εἰς τοὺς δικαστικούς ὑπαλλήλους, διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, ἅτινα δὲν ἐπράχθησαν, ἢ δὲν ἀνεκαλύφθησαν ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ, πρέπει νὰ γίνηται ἐν συμβουλίῳ, δι' ἀπλοῦ συμβουλίου, καὶ οὐχὶ δι' ἀποφάσεως, δημοσίᾳ ἀπαγγελλομένης, ὡς ὅταν π. χ. μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν λύσιν τῆς συνεδριάσεως ἀνακαλύπτωσι κατὰ τὰς διασκέψεις τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων τῶν δικηγόρων ἐν τῇ σχετικῇ δικογραφίᾳ, διότι τότε δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ περιπτώσις τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ πραττομένων, ἢ ἀνακαλυπτομένων πειθαρχικῶν παραπτωμάτων καὶ τῆς τιμωρώσεως αὐτῶν δι' ἀποφάσεως, δημοσίᾳ ἀπαγγελλομένης. (Ἴδε ἐγγειρ. Οἰκονομίδου § 37 σελίδα 75 ἐν τέλει ἔχουσαν ἐπὶ λέξει σέκτος τῶν δικαστ. συμβουλίων καὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης, δύναται τὰ ἐπὶ ἀκρατῆριου πραττομένα, ἢ ἀνακαλυπτόμενα πειθαρχικὰ παραπτώματα νὰ τιμωρηθῶσι καὶ ὑπὸ τοῦ συνεδριάζοντος δικαστηρίου.)

Πρὸς ἐπίφωσιν δὲ τῆς ἐρμηνείας ἡμῶν ταύτης ἐπικαλούμεθα καὶ τὰ ἐν Γαλλίᾳ κρατοῦντα, καθὼς ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Γαλλικῆς νομοθεσίας, προσπάθησε νὰ προσδιορίσῃ τὰ ἀντικείμενα τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας, τὰ ὅρια αὐτῆς καὶ τὰς τὴν ἐξουσίαν ταύτην περιβεβλημένας ἀρχάς. Ἰδοὺ πῶς ἔχει, ἐπὶ λέξει τὸ ἀρθρ. 103 τοῦ δέκ τῆς 30 Μαΐου 1805, τὸ ἀντίστοιχον πρὸς τὸ ἀρθρ. 299 τοῦ ἡμετέρου δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. « Dans les cours et dans les tribunaux de première instance, chaque chambre connaîtra de fautes de discipline, qui auraient été commises, ou découvertes à son audience. Mesures de discipline à prendre sur les plaintes des particuliers, ou sur les réquisitions du ministère public, pour cause de faits, qui ne se seraient point passés, ou n'auraient pas été découverts à l'audience seront arrêtés en assemblée générale, à la chambre du conseil, après avoir appelé l'individu inculpé. »

(Ἴδε καὶ τὸ ἀντίστοιχον ἀρθρ. 299 τοῦ ἡμετέρου δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅπερ εἶναι ἀπλή μετάρρασις τῆς εἰρημνῆς γαλλικῆς διατάξεως.)

Προκειμένου δὲ ἐν Γαλλίᾳ περὶ πειθαρχικῆς καταδίωξεως, γενομένης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, κατὰ δικαστικῶν κλητῆρος, κλητευθέντος μάλιστα καὶ ἀπολογηθέντος ἐνώπιον τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ ἐδημοσίευσεν τὴν ἀπόφασίν του ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἰδοὺ πῶς ἐσκέπη τὸ ἀκρωτικὸν τῆς Γαλλίας, ἐρμηνεύον τὸ ἀνωτέρω γαλλιστὶ παρατεθὲν ἀρθρ. 103 τοῦ δέκ τῆς 30 Μαΐου 1805, τὸ ἀντίστοιχον πρὸς τὸ ἀρθρ. 299 τοῦ ἡμετέρου δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἐπειδὴ (λέγει τὸ ἀκρωτικόν) δὲν πρόκειται ἤδη περὶ γεγονότων, ἅτινα ἐπράχθησαν, ἢ ἀνεκαλύφθησαν ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ, ἐξ οὗ ἐπιβαίνει ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦ Millhan ὄφειλε νὰ δικάσῃ διοικητικῶς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, δι' ἀπλοῦ συμβουλίου, ὑποβληθέν ἐπὶ τὴν ἐπίκρισιν τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴν, τὴν κεχαραγμένην ἐπιτακτικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐδίκασεν δι' ἀποφάσεως, δημοσίᾳ ἀπαγγελλομένης ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ καὶ περιεχομένης καταδικῆν εἰς τὰ ἔξοδα, τοῦ ὅπερ ἀποτελεῖ ὑ-

πέβειν καθήκοντος. Ἀκρωτὶ ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ δι' ὑπέβασιν καθήκοντος τὴν προσβληθεῖσαν ἀπόφασιν». (Ἴδε Dalloz, discription judiciaire II. 274)

Ἰσοδύναμος λοιπὸν τὰ ἐν Γαλλίᾳ διδασκόμενα ἐπιρρανεύουσι τὴν ἐρμηνείαν ἡμῶν ὡς ὀρθὴν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν, τὰ ἡμετέρα δικαστήρια ψευδῶς ἐρμηνεύουσι καὶ κακῶς ἐφαρμόζουσι τὸν νόμον, καθὼς ἐπεκτείνοντα ἐξαιρετικὴν διάταξιν εἰς πειθαρχικὰ παραπτώματα, μὴ ἀνακαλυπτόμενα, ὡς εἴρηται, ἀνωτέρω, ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ, ἀλλ' ἐν τῷ ὄρωματι τῶν διασκέψεων ἐναντίον τῶν ἐρμηνευτικῶν κανόνων ἅτὰ παρὰ κανόνας νόμου δεχθέντα οὐχ' ἔλκεται εἰς δημοσίαν καὶ *exceptio firmat regulam in casibus non exceptis*, οὐδὲ δύναται νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου τῷ ἀρθρ. 149 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, καθ' ὃ, τὸ δικαστήριον, τὸ ἐπιλαβόμενον τῆς ὑποθέσεως, τιμωρεῖ τοὺς δικηγόρους διὰ τὰς παραβάσεις τῶν προηγουμένων ἀρθρῶν 146 καὶ 147—148, διότι καὶ τὸ ἀρθρ. ἐκεῖνο ἐννοεῖ τὰς παραβάσεις ταύτας λαμβανούσας χώραν ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ κατὰ τὴν ἀνάγκησιν τῶν προτάσεων καὶ τὴν προφορικὴν ἀνάγκησιν κλπ. καὶ διὰ τοῦτο διατάσσει τὴν τιμωρῆσιν αὐτῶν ἀνεῦ ἀναβολῆς. «Οἱ δὲ ἢ εἴνοια τοῦ ἀρθροῦ τούτου εἴναι τοιαῦτα, ἐπικαλούμεθα καὶ τὴν μορτυρίαν τοῦ Φεδερῶ ἐν τῷ 4 σελ. 120 καὶ 126, περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ὅπου, τοῦ λόγου ὑποκειμένου, τοῦτο μὲν περὶ τῶν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων κρίνομένων πειθαρχικῶν παραπτωμάτων ἀνεῦ ἀναβολῆς, τοῦτο δὲ περὶ τοῦ ἀρθροῦ 294 τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, τοῦ ἀπαγορευόντος, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος αὐτοῦ, τὰ ἐδικα μέσα καὶ κατὰ τῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἀπαγγελλομένων πειθαρχικῶν ἀποφάσεων, παρατίθῃσιν οὐ μόνον τὸ ἀρθρ. 299, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρθρ. 149 τοῦ δικαστ. ὀργανισμοῦ, καὶ προσεῖτι τὰ ἀρθρ. 169 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ 370 τῆς Ποινικῆς, ἅτινα ἀνάγονται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ θοροβῶσι καὶ ἀντιστάσεις. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐκφράζεται ὁ Φεδερῶ ἐπὶ λέξει «Ὁ νόμος διακρίνει τὰ κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν πραττόμενα, ἢ ἀνακαλυπτόμενα παραπτώματα ἀπὸ τῶν λοιπῶν πειθαρχ. παραπτωμάτων. Ἐν μὲν κρίνοντα ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἀνεῦ ἀναβολῆς, ἐν αὐτῇ τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει (ἀρθ. 299 καὶ 149 τοῦ ὀργ. τῶν δικαστηρίων, ἀρθ. 169 Πολ. Δικον. ἀρθρ. 370 Ποιν. Δικ.), τὰ δὲ ἀνακρινόμενα πρότερον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως (ἀρθ. 98 καὶ 99 τοῦ ὀργ. Ἐδικάζονται κατὰ πρότασιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστ. συμβουλίων.» Ἀλλ' ἐκτός τούτου ἡ τακτικὴ αὐτῶν δικαστηρίων ἀντικεῖται προδήλως καὶ εἰς τὸ οὐκ ἐπιπλέον προσὸν πάσης διαδικασίας, τὴν ἀκρόασιν δηλοῦσι τοῦ κατηγορουμένου καὶ τιμωρουμένου δικηγόρου, ἢ ἀναγράφει, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, τὸ ἀρθρ. 293 τοῦ ὀργ. τῶν δικαστηρίων καὶ ἵτι δὲν ἐφαρμόζεται, ὡς δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς συνεχῆς τοῦ ἀρθροῦ τούτου, εἰς μόνον τὰς ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν συμβουλίων ἐκδικαζόμενας πειθαρχικὰς παραβάσεις, ἀλλ' εἰς πᾶσαν πειθαρχικὴν καταδίωξιν, οὐδέποτε ἀρχὴ καὶ ἂν ἐπιβάλλῃ τὴν ποινὴν (Ἴδε Φεδερῶν, αὐτῆς σελ. 124)

Ἐν μόνον ζήτημα δύναται νὰ ἐγερθῆ ἐνταῦθα, ἐάν δηλ. ἡ ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἀκρατῆριῳ πραττομένων, ἢ ἀνακαλυπτομένων παραπτωμάτων ἦεν ἀπολλογική, ἢ δύναται ἡ ὑπόθεσις νὰ εἰσαχθῆ καὶ μετέπειτα ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν ἐνεργήσῃ παραχρῆμα τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν κατὰ τὸν παρανομοῦντος δικαστ. ὑπαλλήλου, ἵνα μὴ ἄλλως μένωσιν ἀτιμωρητὰ τὰ παραπτώματα ταῦτα.

Ἐν Γαλλίᾳ συζητεῖται τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπεκράτησεν ὁμοῦ, φαίνεται, ἡ γνώμη, ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ μετέπειτα ἡ πειθαρχικὴ καταδίωξις καὶ ἡ διὰ τοῦ δικαστ. συμβουλίου κατάγνω-

σις πειθαρχικής ποινής (Legraverent, traite de la legis lation crim. t. i. άρθ. 190. Carré, code de proced. civile Chauveau art. 429) Τὴν γνώμην ταύτην ἀσπάζεται καὶ ὁ Φέδερσ, δι' ἄλλων συμφωνῶν μὲ τὰς διατάξεις τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, ἥτις, λέγει, ἐπιτρέπει μὲν τὴν αὐτοῦ ἀναβολὴν καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει ἐπιβολὴν πειθαρχικῆς ποινῆς, ὡς τὸν καταλληλότερον τρόπον τῆς περιστολῆς τοιούτων παραβάσεων, δὲν κηρύσσει ὅμως τὰ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει συνηγμένα δικαστήρια ὡς τὰ μόνον ἀρμόδια ἐπὶ τοιούτου εἴδους πειθαρχικῶν παραπτωμάτων ἀπαντήσας, προστίθκει ὁ Φέδερσ, τὸ ἄρθρον 302 τοῦ δικαστικοῦ ὄργανισμοῦ, χρησιζομένου καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ πειθαρχικὰς ποινὰς, τὰς ὅσας παρέλειψαν νὰ καταψηφίσωσι τὰ δικαστήρια τῶν συνεδρῶν, δηλοῦν ἀποχρώντως ὅτι τὰ ἐν τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει πραχθέντα πειθαρχικὰ παραπτώματα δὲν διαφεύγουσι τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, ἀρα οὔτε τὴν ἐπὶ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων συνήθη καὶ τακτικὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστικῶν συμβουλίων. (Φέδερσ, περὶ ὄργαν. τῶν δικαστηρίων, σελ. 126.) Ἐν ὅσῃ λοιπὸν τὰς ἐσφύεις ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος, πρόδηλον καθίσταται, ὅτι οὐδέποτε δύναται νὰ ἐπιβληθῇ πειθαρχικὴ ποινὴ ἢ πρῶτον ἢ ἀποφασισθῇ, ἢ νὰ κληθεῖται ὁ πειθαρχικῶς τιμωρητὴς, οὔδ' νὰ δημοσιευθῇ πειθαρχικὴ ἀπόφασις ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἐὰν δὲν πρόκειται περὶ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, προαχθέντος, ἢ ἀνακαλυφθέντος ἐν αὐτῇ τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει (arguement en contrarco) καὶ ἐπιμένοντι ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, δι' ὧν ἐπιβάλλονται πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἰς τοὺς δικηγόρους, διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, ἀνακαλυφθέντα οὐχὶ ἐν τῷ ἡρωατηρίῳ, ἀλλ' ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῶν διασκέψεων ἐν ταῖς δικογραφίαις τῶν συζητηθεισῶν ἤδη πολιτικῶν ὑποθέσεων, καὶ μετατὴν λύσιν τῶν συνεδριάσεων, καθ' ἃς ἐλάττωσαν ἢ συζητήσας, καὶ αἰτίνας δημοσιεύονται, ἐν πλῆρει δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἀντίκεινται πρὸς τὸν νόμον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω κεταῖς διειλημμένα, καὶ ἀποτελοῦσιν ὑπερβάσιν καθήκοντων, ἀπιστεροῦσι δὲ συνάμα τὸν καταδικαστικὸν καὶ τοῦ δευτέρου, οὕτως εἰπεῖν, βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας, τῆς προσφιγῆς δηλονότι εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, κατὰ τὰ ἄρθρα 305—307 τοῦ δικαστ. ὄργανισμοῦ, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐπιτρέπεται ἐπὶ τῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἀπαγγελλομένων πειθαρχικῶν ἀποφάσεων (ἀρθ. 3 & 4 αὐτοῦ).

Εἰς τὴν μελέτην τοῦ θέματος τούτου ἡναγκάσθημεν νὰ ἀσχοληθῶμεν, τοῦτο μὲν, ἐξ ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος, τοῦτο δὲ, διότι πρόκειται περὶ παραβίασεως τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως τῶν συναδέλφων δικηγόρων ἐπὶ τῆς ἰνασκουμένης κατ' αὐτῶν πειθαρχικῆς ἀγωγῆς, ἥτις, ἄλλως, ἐκδικαζομένη δημοσίᾳ ἐν αἰς περιπτώσεσιν ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο, ἐπιδρᾷ μεγάλως κατὰ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ὑπολήψεως, ὧν ἔχουσιν οὗτοι ἀνάγκην ν' ἀπολαύωσι παρὰ τῷ κοινῷ, καθὼ προκαλοῦσα συνήθως τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς, καὶ δι' αὐτοῦ συχνὰς δημοσίας συζητήσεις, αἰτίνας ἐλάττωσιν ὅπωςδήποτε καὶ προσβάλλουσι τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτῶν.

Περαιώνοντες τὴν μελέτην ταύτην, ἔχομεν δι' ἐλπίδας, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι θέλουσιν ἐγκύψει εἰς ἐμβριθεστέρην ἐξέτασιν τοῦ πράγματος, ἅτε δὴ προκειμένου περὶ τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς φιλοτιμίας μιᾶς ὁλοκλήρου τάξεως ἐπιστημόνων, οὐχὶ εὐαρίθμου, τῆς τάξεως δηλονότι τῶν δικηγόρων, περὶ ἧς ὁμιλῶν ὁ D' aguessau, εἶπε μετὰ λόγου διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν εὐγλωττίας, ὅτι ἡ τάξις αὕτη εἶναι τόσῳ ἀρχαία, ὅσῳ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία, τόσῳ εὐγενής, ὅσῳ ἡ ἀρετὴ, καὶ τόσῳ ἀναγκαία, ὅσῳ ἡ δικαιοσύνη.

Ἡ ἐπίκρισις δικαστικῶν ἀποφάσεων δὲν εἶνε προσβολὴ τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' ὑπερασπίσις τῆς κυριαρχίας τοῦ νόμου, ὅστις εἶναι κύριος τῶν δικαστῶν, ὅσον καὶ τῶν πολιτῶν ἢ δὲ δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ προνόμιον τοῦ ἀλαθῆτος.

Ἡ ἔνωσις (L' UNION)

Γαλλικὴ Πυρασφαλιστικὴ ἔταιρρα

ἸΔΡΥΘΕΙΣΑ Τῷ 1828

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 80 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΦΡΑΓΚῶΝ

Ἡ ἐθνικὴ τράπεζα δέχεται τὰ συμβόλαιά της

—(ο)—

Πράκτωρ ἐν Πάτραις
Κ. ΤΣΕΡΩΝΗΣ

ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

**MUTUAL
MANCHESTER**

Ἰδρυθὲν τὸ ἔτος 1870.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ.

Διορισθεὶς Γενικὸς πρᾶκτωρ ἐν Ἑλλάδι ἔδραν ἔχουσαν τὰς Πάτρας, τοῦ ἐν Manchester Πυρασφαλιστικοῦ Καταστήματος «The Mutual» λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ὑμετέραν προτίμησιν ἐφ' οἴσθηποτε ἀσφαλείας ἢ προτίθεσθε νὰ ἐνεργήσῃτε ἐπὶ τῆς ἰδιοκτησίας σας κατὰ τῶν κινδύνων τοῦ πυρός.

Ἡ πρὸ πολλοῦ κακτημένη παγκόσμιος ὑπόληψις τῆς Ἑταιρίας ταύτης καὶ ἡ μεγάλη ἐπέκτασις τῶν ἐργασιῶν της καθιστᾷσι περιττὴν πᾶσαν προσπάθειά, μου διὰ τὴν περαιτέρω πρὸς ὑμᾶς σύστασιν τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρίας.

Τὰ ἀπαιτούμενα ἀσφάλιστρα εἰσὶ τόσῳ μέτρια ὅσῳ ἡ φύσις τῶν ἀναδεχομένων κινδύνων τὸ ἐπιτρέπουσι πᾶσαν δ' ἐπ' αὐτῶν περαιτέρω πληροφориαν εὐχαρίστως θέλω παροῦμαι ὑμῖν.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως
B. Γ. ΜΑΡΣΑΛΛ
Πράκτωρ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΥΣΙΣ

τοῦ Ζυθωπολείου Βαντάϊκ

Τὰ ἐδώδιμα καὶ ποτὰ πωλοῦνται μὲ μέγαλον ἐκπεσμόν.

Σπουδαία καὶ ἐνδιαφέρουσα εἰδοποιήσις
Εἰς τὴν οἰνιποθήκην Ἰωάννου Τζατζῶνη πλησίον εἰκίας Πάνου Ἀλεξοπούλου ἢ Κραβαριώτου πωλοῦνται εἶναι μαύρου ἀρίστης ποιότητος, παλαιότατοι καὶ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ὠρελιμότατοι. Οἱ μὲν τριτεῖς πρὸς λεπ. 80 ἐκάστην ὅταν οἱ δὲ διετεῖς πρὸς 60.

ΕΦΕΣΙΣ

Θ. Αἰγγουρα, καὶ Ἰω. Λουροπούλου, συνδικῶν ὀριστικῶν τῆς πτωχεύσεως Εὐσταθ. Ταβλά ἢ Δασκάλου, κατοικῶν Πατρῶν.

Κατὰ

Ἀναστασίου Μακουλῆ κατοικοῦ Πατρῶν, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4007 ε. ε. ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικοῦ τῆς Νοτίου Πλευρᾶς Πατρῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν.
Ἐκκαλοῦμεν τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους.

Α) Διότι κακῶς ἐδικάσθημεν ἐρήμην μὴ κληθεῖντες ποσῶς, ἄλλως ἀκύρως καὶ ἀφοῦ ἡ ἀγωγή εἰσῆχθη πρὸς συζήτησιν καὶ ἐδικάσθη πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς νομίμου προθεσμίας.

Β) Διότι ἀναρμοδίως εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ποσῶν μείζονος τῶν δραχ. 300, δὲν εἶναι δὲ συμπεφωνημένοι οἱ ζητούμενοι ὑπηρετικοὶ μισθοί, ὡς ἀναληθῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων.

Γ) Διότι ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος, καθόσον, οὔτε ὑπῆρτησεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ πτωχοῦ, οὔτε συνεφώνησεν μετ' αὐτοῦ οἷον ἰσχυρίζεται ὑπηρεσίαν, ἄλλως καὶ ἂν ὑπῆρτησεν καὶ ἐφ' ὅσον ὑπῆρτησεν ἐπληρώθη καὶ δὲν τῷ δρεῖλεται οὐδὲ λεπτόν.

Διὰ ταῦτα

Καλοῦμεν τὸν ἀντιδικὸν ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν καὶ αἰτεούμεθα.

Νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἐφεσίς μας. Νὰ ἐξαφαισθῇ ἄλλως μεταρρυθμισθῇ ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις. Ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδικοῦ, ὡς ἀναρμοδίως εἰσῆχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ, ἄλλως ὡς ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντιδικὸς εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξοδα καὶ τέλη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν.

Ὁ ἀρμόδιος κλητὴρ παραγγέλλεται νὰ κοινοποιήσῃ τὴν παρούσαν πρὸς τὸν κ. Κίσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντιδικὸν μας Ἀναστ. Μακουλῆν.

Ἐν Πάτραις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1889.
Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΚΟΤΣΗΣ

ΑΧΑΪΑΣ

ΣΑΜΠΑΝΙΑ.—ΚΟΝΙΑΚ.—ΔΕΜΕΣΤΙΚΑ

Σαμπάνια	ἢ γιάλη	δραχ.	5	
»	ἢ δωδεκάς	»	34	μόνον
Κονιάκ	ἢ γιάλη	»	5	
»	ἢ δωδεκάς	»	52,80	μόνον

Καὶ ἡ Δεμεστικά εὐθροστατῆ λεπ. 70
ἐπὶ ἐπιστροφῇ τῆς γιάλης.

Μόνον παρὰ
M. ΖΟΥΛΛΑ

Μαυροδάφνη δι' ἀσθενεῖς

Μαλακασίερ.—"Αχαιερ